

Arrest

nr. 61 918 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché B. DIERCKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Sri Lankaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Valvettiturai (Jaffna-regio). In het verleden zou u de "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam) gesteund hebben door voedsel te schenken. Op 11 februari 2006 werd u hiervoor gearresteerd. U zou mishandeld zijn door de Sri Lankaanse autoriteiten. Uw vader zou u via zijn contacten bij de "EPDP" (Eelam's People's Democratic Party) vrij gekregen hebben op 19 februari 2006. Op 8 april 2006 zou u een tweede keer gearresteerd zijn wegens verdenking van ondersteuning van de "LTTE". Uw vader zou een advocaat gecontacteerd hebben die u op borg wist vrij te krijgen. Op 17 april 2006 zou u zijn vrij gelaten en op 19 april 2006 zou u uw dorp hebben verlaten en naar Colombo zijn gegaan waar u op 21 april 2006 uw

aanwezigheid liet registreren. In mei 2006 zou u voor drie weken naar de Vanni gegaan zijn, waarna u terugkeerde naar Colombo. In juli 2006 zou u met uw eigen paspoort uw land hebben verlaten en naar België zijn gereisd. Op 27 juli 2006 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort (enkel bladzijde 2&3), een geattesteerde kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van registratieattest en vijf internetartikels over de algemene situatie. Op 16 april 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een weigeringsbeslissing, dewelke op 30 april 2008 in beroep werd bevestigd. U keerde niet terug naar Sri Lanka en vroeg op 5 mei 2010 een tweede keer asiel aan. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte en de Engelse vertaling ervan, een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw echtgenote en een brief van uw advocate.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er noch bij uw eerste asielaanvraag, noch bij uw tweede asielaanvraag in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u gezocht wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten en dat er een rechtszaak tegen u lopende is. Tijdens uw tweede asielaanvraag blijft u bij uw eerdere verklaringen. U maakte dit evenwel opnieuw onvoldoende aannemelijk. Ondanks de vaststelling dat uw eerste asielaanvraag werd geweigerd omdat u niet het minste bewijs van deze rechtzaak kon voorleggen, heeft u nog steeds geen beroep gedaan op familieleden in Sri Lanka om uw vrees voor vervolging aan te tonen. Nochtans verklaarde u een maand voor het gehoor op het CGVS nog contact met hen te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Het nalaten te trachten om enig begin van bewijs ter staving van uw asielaanvraag te verkrijgen via familieleden in Sri Lanka verklaarde u door te stellen dat uw ouders oud zijn en bang zijn om naar de overheid of de militairen te gaan omdat ze zo om problemen zouden vragen. Zolang uw rechtzaak niet is afgesloten, is het gevaarlijk een document daarvan te vragen, zo stelde u (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Opmerkelijk is daarbij dat u niet eens weet of uw zaak moet voorkomen voor een rechter of niet (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Hoewel u verklaarde een advocaat te hebben gehad die erin slaagde u op borg vrij te krijgen na uw tweede arrestatie heeft u eveneens nagelaten om via hem documenten te bekomen die uw asielrelaas kunnen staven. Uw verklaring dat uw familie hem niets durft vragen omdat u zich na uw vrijlating niet aan de meldingsplicht heeft gehouden en bent gevlucht, is onvoldoende. Hoewel er ook tijdens het gehoor op het CGVS werd op aangedrongen om via uw advocaat in Sri Lanka toch enig bewijs van uw asielrelaas te bekomen en u hiervoor vijf dagen de tijd heeft gekregen, bleef u hier opnieuw in gebreke. Er kan dus worden besloten dat het zeer bevreemdend is dat u ook bij uw tweede asielaanvraag niet het minste begin van bewijs kan voorleggen betreffende de gerechtelijke procedure die tegen u zou lopen en u toont dan ook een opvallend gebrek aan inspanning bij het verkrijgen van stukken die uw asielrelaas kunnen staven. Voorts dient ook te worden opgemerkt dat u weinig informatie kunt geven of u momenteel al dan niet wordt gezocht door de Sri Lankaanse autoriteiten. Wanneer u werd gevraagd of het leger ooit bij uw ouders naar u heeft geïnformeerd, verklaart u dat het leger eind 2009, nadat uw ouders teruggekeerd zijn uit de Vanni, één keer bij uw ouders thuis zijn geweest om te vragen waar hun kinderen waren (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Verder verklaarde u ook niet te weten of u op dit moment nog actief gezocht wordt in uw land (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Het is, gezien uw gebrekkige interesse, dan ook weinig geloofwaardig dat u zou worden gezocht door de Sri Lankaanse autoriteiten.

Wanneer u op het CGVS zowel in het begin als op het einde van het gehoor wordt gevraagd naar de nieuwe elementen in uw tweede asielaanvraag verwijst u tot twee maal toe enkel en alleen naar uw echtgenote Nirija Ragupathy (O.V. 6.271.577) die hier in 2009 als vluchteling werd erkend (zie gehoorverslag CGVS p. 1; p. 10). Daarnaast verwees uw advocate op het einde van het gehoor eveneens naar uw schoonbroer Bavananth Ragupathy (O.V. 6.442.062) die hier in 2010 werd erkend. Zowel het asielrelaas van uw echtgenote als dat van uw schoonbroer staan echter volstrekt los van uw persoonlijk asielrelaas waardoor hun erkenning niet automatisch kan leiden tot een erkenning in uw hoofde. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het toekennen van het vluchtelingenstatuut aan uw echtgenote en uw schoonbroer dateert van respectievelijk eind 2009 en begin 2010 wanneer de algemene situatie in Sri Lanka verschillend was van de huidige toestand. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en

er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Geen van deze documenten vormen ook maar enig begin van bewijs van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen uit zijn eerste asielaanvraag voor het commissariaat-generaal en verwijst naar een UNHCR nota van juli 2009 waaruit blijkt dat Tamils uit het noorden van Sri Lanka nog steeds als vluchtelingen moeten worden beschouwd. Aangezien verzoekers herkomst uit het noorden niet wordt betwijfeld dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en dient hem de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de vluchtmotieven uit zijn eerste asielaanvraag louter herhaalt. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Naar aanleiding van het gehoor van 6 januari 2011 (stuk 4, p. 10) antwoordde verzoeker op de vraag of hij bij de verklaringen van zijn eerste asielaanvraag bleef en geen nieuwe elementen had die zijn verklaringen konden staven, bevestigend. Deze eerste asielaanvraag werd reeds door de commissaris-generaal geweigerd en deze weigering werd in beroep door de Raad bevestigd.

Verweerder stelt : « 2.1.3 Verweerder stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een verouderd document opgesteld door het UNHCR. Verweerder wijst verzoeker er op dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka van 5 juli 2010. Zoals de bestreden beslissing terecht opwerpt blijkt hieruit: "dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming." Verweerder meent dat verzoeker er op basis van de door hem aangehaalde verouderde informatie niet in slaagt om de beoordeling die de commissaris-generaal maakte met betrekking tot de risicoprofielen niet weerlegt. Wat betreft zijn herkomst wijst verweerder er op de bestreden beslissing concludeert dat de loutere afkomst uit het noorden van Sri Lanka niet volstaat om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.1.4 Verweerder stelt verder vast dat verzoeker in dit onderdeel van zijn verzoekschrift voorbij gaat aan de vaststelling van de bestreden beslissing dat hij zijn beweerde vrees niet aannemelijk maakte. Verzoeker brengt ook in zijn verzoekschrift geen overtuigende verklaring aan voor het feit dat hij nog steeds geen bewijs aanbrengt van de rechtszaak die tegen hem zou zijn opgestart. Hij brengt evenmin enig element aan met betrekking tot de huidige stand van zijn problemen in Sri Lanka."

De Raad schaaft zich achter deze motivering.

2.2. Verzoeker stelt dat men hem als vluchteling moet erkennen omdat zijn echtgenote als vluchteling erkend werd. Het betreft een gezinscel. Zij kunnen nooit terugkeren als een gezin.

Verzoeker wijst de juridische grond niet aan waarop hij deze stelling steunt. In zoverre hij verwijst naar een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot het recht recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, kan dit enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. Weliswaar bepaalt artikel 23 van richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar bepaalt deze richtlijn geenszins dat de echtgenoot van een erkende vluchteling louter op basis van deze erkenning als vluchteling erkend moet worden. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijfstitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn).

Verweerder stelt : « 2.1.5 Met betrekking tot zijn vrees bij een terugkeer te zullen worden vervolgd en ondervraagd omdat de Sri Lankaanse autoriteiten de erkenning van zijn echtgenote mogelijks zouden hebben achterhaald, stelt verweerder vast dat verzoeker deze vrees niet aanhaalde tijdens het gehoor voor het commissariaat-generaal. Nergens in het gehoor stelde verzoeker dat de problemen van zijn echtgenote ook in zijn hoofde tot een gegronde vrees voor vervolging zouden leiden. De enige opmerkingen die verzoeker maakte met betrekking tot zijn echtgenote hielden verband met het feit dat zij samen een gezin vormen en samen wilden zijn (cgvs, p.1, 10 en 11). Ook in zijn verzoekschrift geeft verzoeker niet concreet aan wat hij precies vreest als gevolg van de erkenning van zijn echtgenote.»

De Raad schaaft zich achter deze motivering. Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

Het eerste middel is niet gegrond. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden erkend.

2.3. Verzoeker meent in een tweede middel dat hem ten onrechte de subsidiaire bescherming werd geweigerd en verwijst naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Hij wijst er op dat er niet aan zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit Jaffna werd getwijfeld. Hoewel hij toegeeft dat de situatie in Sri Lanka gunstig evolueerde, blijkt volgens hem uit de UNHCR richtlijnen dat personen met een LTTE profiel nog steeds risico lopen. Verzoeker haalt vervolgens een rapport aan van het UK Border Agency van 18 februari 2010 waaruit volgens hem blijkt dat men niet enkel Tamils met een arrestatiebevel aanhoudt.

Verzoeker stelt dat er geen discussie kan bestaan over zijn illegaal vertrek.

Hij vraagt hem het voordeel van de twijfel te verlenen op grond van de voorliggende cumulerende risicofactoren : zijn herkomst uit het Noorden, zijn arrestatie, het feit dat zijn vrouw in Europa verblijft en erkend vluchteling is, hij lange tijd hulp leverde voor de LTTE, opgepakt werd door de politie en vastgehouden en geslagen werd. Verzoeker wijst er ook op dat hij meer dan vijf jaar uit het land weggevoerd is.

Verweerder antwoordt : « 2.2.1 Verweerder antwoordt dat in de bestreden beslissing niet wordt geopperd dat enkel Tamils waartegen een arrestatiebevel bestaat het risico lopen te worden gearresteerd. In de bestreden beslissing wordt in tegendeel aangegeven dat personen die betrokken zijn geweest bij het LTTE (of hiervan worden verdacht) het slachtoffer kunnen worden van vervolging in Sri Lanka. Verweerder ziet dan ook niet in op welke wijze deze opmerkingen van verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing zou weerleggen.

2.2.2 Wat voor bijkomende gevolgen zijn terugkeer zonder zijn vrouw zou hebben, werkt verzoeker niet uit in zijn verzoekschrift. Zoals reeds eerder in dit verweerschrift werd aangehaald, maakte verzoeker tijdens het gehoor voor het commissariaat-generaal geen melding van het feit dat de problemen van zijn echtgenote in Sri Lanka voor hem persoonlijk gevolgen zouden hebben. De enige opmerkingen die verzoeker maakte met betrekking tot zijn echtgenote hielden verband met het feit dat zij samen een gezin vormen en samen wilden zijn (cgvs, p.1, 10 en 11).»

De Raad schaaft zich achter deze motivering.

De Raad stelt dat vast dat het geenszins bewezen is dat verzoeker illegaal vertrokken is. Naar aanleiding van het gehoor van 6 januari 2011 (stuk 4, p. 6) stelde verzoeker dat hij met zijn eigen en zelf aangevraagde paspoort Sri Lanka verlaten heeft. Ook het feit dat hij lange tijd hulp leverde voor de LTTE, opgepakt werd door de politie en vastgehouden en geslagen werd heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Het feit dat verzoeker in het buitenland gezeten heeft kan inderdaad bij een eventueel terugkeer leiden tot vragen over dit verblijf en of verzoeker LTTE in het buitenland gesteund zou hebben. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een dergelijke ondervraging dermate ernstig is dat het als een vorm van vervolging zou kunnen beschouwd worden. Dit blijkt ook geenszins uit de SRB "SRI LANKA, Terugkeer van Tamil asielzoekers op de luchthaven van Colombo: Procedures" van 9 december 2010 (bijlage bij de Nota), waar onder meer een recenter rapport van UK Border Agency, meer bepaald van november 2010, besproken wordt. Deze SRB besluit dat bij terugkeer van wie als asielzoeker geïdentificeerd wordt er een controleprocedure is die enkele uren duurt. Als er sprake is van een duidelijke LTTE-affiliatie kan men worden aangehouden. Verzoeker heeft dit niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder stelt : « 2.2.4 Verzoeker toont verder zijn bewering dat zijn verblijf in het buitenland en zijn asielverzoek een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen, een element dat hij niet eerder aanhaalde in het kader van zijn huidige asielaanvraag, niet aan. Verzoeker beperkt zich immers

tot de loutere bewering dat er bij terugkeer vragen zouden worden gesteld over zijn afwezigheid. Verzoeker ondersteunt deze bewering niet met enig objectief element. Uit informatie van de commissaris-generaal, welke in bijlage aan het verzoekschrift (er wordt de verweernota bedoeld) wordt toegevoegd (bijlage 1), blijkt bovendien dat terugkerende asielzoekers, indien ze als dusdanig worden geïdentificeerd, bij aankomst in Sri Lanka kunnen worden ondervraagd. Een aanhouding is in theorie mogelijk indien er sprake zou zijn van een duidelijke LTTE-affiliatie. Verzoeker toonde in de loop van zijn asielprocedures immers noch aan dat er sprake zou zijn van een LTTE affiliatie, noch dat hij van een dergelijk band zou worden verdacht door de Sri Lankaanse overheden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij het risico loopt te worden aangehouden bij zijn terugkeer te Sri Lanka.”

Daargelaten de vraag of het bovenvermelde stuk een nieuw gegeven is in de zin van art. 39/76 van de Vreemdelingenwet wordt het dienstig aangebracht in het raam van de rechten van verdediging, aangezien het wordt aangevoerd ter adstructie van de kritiek door de nota in antwoord op het verzoekschrift. Het wordt om die reden in het beraad betrokken.

De Raad schaaft zich achter bovenvermelde motivering. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn arrestatie, het feit dat hij lange tijd hulp leverde voor de LTTE, opgepakt werd door de politie en vastgehouden en geslagen werd niet aannemelijk maakt. Hij maakt ook niet aannemelijk dat hij omwille van zijn herkomst uit het Noorden van Sri Lanka en zijn afwezigheid uit het land in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS